

Θά ἔλθῃ νὰ παίξῃ μαζί μας τὴν Κυριακὴν . . .
Ἡ μαμμὰ μᾶς ἔδωκε τὴν ἄδειαν.

Καὶ ἐν τῇ ἀφελείᾳ διαχύσει χαιρόντος παιδίου, ἡσπάζετο τὴν μικρὰν Σέβην ἐξ ὅλης καρδίας.

Ἐν τούτοις ἐδέησε ν' ἀπέλθῃ . . . Ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, εἰς τὴν ζοφερὰν ὁδὸν ἐνθα ἐτήκετο ἡ χιών, εἰς τὴν σκοτεινὴν κλίμακα, εἰς τὸν ὑπνώτοντα θάλαμον, ἐνθα ἀνέμενεν αὐτὴν ἡ μήτηρ τῆς τὸ ζωηρὸν φῶς τῶν αἰθουσῶν τοῦ χοροῦ ἡστραπτειν ἀκόμη πρὸ τῶν τεθαμβωμένων ὀφθαλμῶν τῆς.

— Ἦτο εὐμορφα; . . . διεσκίδασες; ἡρώτα αὐτὴν σιγὰ ἡ κυρία Σέβη, ἐνῶ ἔλκε μίαν πρὸς μίαν τὰς πόρπας τῆς λαμπρᾶς ἐνδυμασίας τῆς.

Καὶ ἡ Σιδωνία κατὰ κόπος ὑπνωττειν ἤδη ὀρθία χωρὶς ν' ἀπαντᾷ, ἀρχίζουσα ἤδη νὰ βλέπῃ ὄνειρον ὥραϊον, ὅπερ ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ καθ' ὅλην τὴν νεότητά τῆς καὶ πολλῶν δακρύων νὰ γείνῃ ἀφορμὴ.

Ἡ Κλαίρη Φρομῶν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσιν τῆς. Ἡ Σιδωνία μετέβη πολλάκις εἰς τὸν ὥραϊον ἀμμόστρωτον κήπον καὶ ἡδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐγγύθεν τὰ κινητὰ ἐκ ξύλου παραπετάσματα καὶ τὸν περιστερεῶνα μὲ τὰ ἐπίχρυσα σύματα. Ἐγνώρισε πάσας τὰς γωνίας καὶ τ' ἀπόκεντρα μέρη τοῦ ἀπεράντου καταστήματος, ἔπαιξε τὸ κρυπτό ὑπὸ τὰς μεγάλας τραπέζας τῆς αἰθούσης ἐκτυπώσεως κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐρημίας τῶν ἀπογευματινῶν τῆς Κυριακῆς. Κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας συνέτρωγεν εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ.

Ὅλοι τὴν ἡγάπων, χωρὶς αὐτὴ νὰ ἐκδηλώσῃ ποτὲ ὑπερβολικὴν στοργὴν πρὸς κανένα. Ἐνόσῳ εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολυτελείας ἐκείνης, ἡσθάνετο ἐαυτὴν καλοκάγαθον, εὐτυχῇ, οἶονεὶ ἐξωραϊσθεῖσαν· πλὴν ἄμα ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκον τῶν γονέων τῆς καὶ ἔβλεπε τὸ ἐργαστάσιον διὰ μέσου τῶν θολῶν ὕαλων τοῦ παραθύρου τοῦ μεσαναβάθρου, ἡσθάνετο πείσματι καὶ ὀργὴν ἀνεξήγητον.

Καὶ ὅμως ἡ Κλαίρη Φρομῶν τὴν περιποιεῖτο καὶ τὴν ἡγάπα.

Ἐνίοτε τὴν παρελάμβανε μετ' αὐτῆς εἰς τὸ Δάσος, εἰς τὸ Κεραμεικόν, ἐντὸς τοῦ περιφώμου κυανοῦ ὀχρήματος ἡ καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπως διέλθῃ μίαν ἐβδομαδα εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ πάππου τῆς Γαρδινά, εἰς Σεβινύ-σύρ-Ὀρζ. Χάρις εἰς τὰ δῶρα τοῦ Ρίσελρ, ἐπαιρομένου διὰ τὴν εὐδοκίμησιν τῆς μικρᾶς του προστατευμένης, ἦτο αὕτη πάντοτε εὐπρεπῶς καὶ κομψῶς ἐνδεδυμένη. Ἡ κυρία Σέβη κατέβηκε περὶ τοῦτο πολλὴν φιλοτιμίαν καὶ ἡ εὐεὶδὴς χωλὴ ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ τῆς μικρᾶς τῆς φίλης θησαυροὺς ἀχρησιμοποίητου φιλαρεσκείας.

Πλὴν ὁ κ. Σέβης ἀείποτε ἐχθρικῶς διακείμενος πρὸς τοὺς Φρομῶν δυσμενῶς ἔβλεπε τὴν αὖξουσαν ταύτην οἰκειότητα. Ἡ ἀληθὴς αἰτία ἦτο διότι δὲν προσεκάλουν καὶ αὐτόν· προέβαλλεν ὅμως ἄλλας αἰτίαι καὶ ἔλεγε πρὸς τὴν σύζυγόν του :

— Δὲν βλέπεις τάχα ὅτι ἡ κόρη σου ἐπιστρέφει ἀπὸ ἐκεῖ πάντοτε λυπημένη καὶ κάθηται πολλὰς ὥρας σκεπτικὴ εἰς τὸ παράθυρον;

Ἀλλ' ἡ ἀγαθὴ κυρία Σέβη, ἡ τόσον ἀτυχὴς μετὰ τὸν γάμον τῆς, εἶχε καταστῇ ἀπρονοήτος. Διετίνειτο ὅτι πρέπει τις πάντοτε νὰ ἐπωφελῇται τοῦ παρόντος ἐκ φόβου πρὸς τὸ μέλλον, ν' ἀρπάζῃ τὴν παρερχομένην εὐτυχίαν, διότι πολλάκις ἐν τῷ βίῳ, ἄλλο τις δὲν ἔχει στήριγμα καὶ παρηγορίαν εἰμὴ τὴν ἀνάμνησιν εὐδαίμονος παιδικῆς ἡλικίας.

Τόσον δ' ἀδιὰ μίαν φορὰν εὐρέθη νὰ ἔχῃ δικαίον ὁ κύριος Σέβης.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Ἐύπνα τὸ πέλαιος τὸ κοιμισμένο,
φύσ' ἀγεράκι μου ἐσπερινό!
μὲ χιόνι σήκωνε στεφανωμένο,
τὸ κύμ', ἀγέρι μου, τὸ γαλανό!

Φύσα καὶ φτέρωνε τὸ καϊκάκι,
ἀφρὸς τὰ στήθη του νὰ τοῦ φιλᾷ,
ν' ἀνοίγῃ πίσω του βαθὺ αὐλάκι,
νὰ φεύγουν πλάϊ μας βουνὰ ψηλά.

Ἡ νύκτα ἔρχεται, τ' ἀστέρια σπέρνει
καὶ τρεμοσβύνουνε 'ς τὸν οὐρανό.
Τὸ τρεχαντήρι' μου μὲ χάρη γέρονε,
'ς ἀγέρι ἤσυχο καὶ σιγανό.

Τὸ ἐφταδιάμαντο, λαμπρὸ στεφάνι,
τῆς Πούλιας πρόβαλε φεγγοβολεῖ!
Τρέχε, δελφίνι μου, καὶ μᾶς προφθάνει
ἡ βοδοστόλιστὴ ἀνατολή!

Μέσ' ἀπ' τὰ κύματα σὲ φῶς λουσμένη,
βγαίν' ἡ πατρίδα μου! ὦ τί γαρά!
Ἐκεῖ τὸ ταῖρι μου μὲ περιμένει,
θωρεῖ τὴ θάλασσα καὶ λαχταρᾷ.

Κῦμα, τὴν γνώρισες τὴν κόρη 'κεινὴ;
γλυκὰ σ' ἄγγελος χαμογελαῖ.
Σ' ἄν σένα φαίνεται, ὅταν σελήνη,
μέσ' 'ς τὸν καθρέφτη σου χρυσὴ κυλαῖ.

Ὅταν τὰ χεῖλη τῆς τὰ μυρωμένα,
χύνουν παράπονο ἀπ' τὴν καρδιά,
λαλοῦν γλυκύτερα καὶ ἀπὸ σένα,
ποῦ κλαίς 'ς τὴν ἔρημὴ τὴν ἀμμουδιά.

Τρέξε 'ς τὰ πόδια τῆς! ἀπ' τ' ἀκρογιάλι,
ρίχνει ἀνήσυχη ἐδῶ ματιά.
Πῆς τῆς πῶς ἔφερες ὀπίσω πάλι,
ἐσὺ ποῦ μ' ἔσυρες 'ς τὴν ξενιτεία.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ.